

mig ved dette Lovforslags tredje Behandling at stille et Ændringsforslag, som tilsigter, at disse Lærere ogsaa kan faa Løntillæget beregnet af det Løntilskud, som Kommunalbestyrelserne har givet dem, af den Grund, som jeg før nævnedes.

En Paragraf, som denne Gang og ogsaa tidligere har givet Anledning til adskillige Overvejelser indenfor Udvalget, er § 10, der handler om de ikke pensionsberettigede Arbejdere og Haandværkere og andre, som er antagne til Beskæftigelse ved en Statsvirksomhed af en dertil bemyndiget Person. Der er for disses Vedkommende foreslaaet et Dyrtidstillæg af 250 Kr. for gifte og 125 Kr. for ugifte. Tillæget skal gælde for Tiden fra 1. November 1917 til 31. Oktober 1918, og Betingelserne for at komme i Betragtning i Henhold til denne Paragraf er for det første, at vedkommende har været i Statens Arbejde i 180 Dage af det her nævnte Tidsrum, for det andet, at vedkommende ikke faar Dyrtidstillæg som Pensionist, som Statstjenestemand eller som Invalid i Henhold til vor Dyrtidstillægslovgivning, for det tredje, at Arbejdet ved Statsinstitutionen har været hans Hovederhverv, og for det fjerde, at den Løn, der udbetales vedkommende, ikke indeholder noget Dyrtidstillæg. Ganske tilsvarende Bestemmelser er vedtagne tidligere, de findes i den nugældende Dyrtidstillægslov af 13. Oktober 1917, kun er Beløbene noget mindre: 50 Kr. mindre for gifte, 25 Kr. mindre for ugifte. Det foreliggende Lovforslag har tillige en Bestemmelse om, at Dyrtidstillæget ikke maa andrage mere end 35 pCt. af den i den Tid oppebaarne Lønning, medens den nugældende Dyrtidstillægslov paa dette Sted har 25 pCt. Men til Trods for, at disse Bestemmelser er Gentagelser af tidligere Bestemmelser, har der dog været fremsat en Del Indvendinger imod dem. Særlig er Regelen om de 180 Dage blevet kritiseret. De Arbejdere, som kun har været beskæftigede, skal vi sige, i 175 Dage, og som maaske oven i Købet paa Grund af Sygdom ikke er kommet i Betragtning, fordi de ikke har haft det fulde Dagetal og derfor intet Dyrtidstillæg har faaet, har naturligvis følt sig brøstholdne, og Sæsonarbejdere, f. Eks. Skovarbejdere, der har været beskæftigede ved et Arbejde, der ifølge dets Art maaske vanskeligt har kunnet give dem Adgang til Beskæftigelse i 180 Dage, har selvfølgelig ogsaa følt sig brøstholdne over ikke at faa Part i Dyrtidstillæget. Det har derfor indenfor Udvalget

været drøftet — der har for Resten været nogen Sympati for denne Tanke — at gaa helt bort fra Bestemmelsen om et bestemt Dagetal og i Stedet for bevilge et Dyrtidstillæg, som blev lagt til Timelønnen, saaledes at det Timetal, som vedkommende har været i Arbejde, skulde lægges til Grund for en Udregning af Dyrtidstillæget. Dette vilde imidlertid føre os ud i andre Vanskeligheder, idet det i mange Tilfælde er næsten ugørligt — i adskillige Tilfælde maaske helt ugørligt — at regne ud, hvor stort et Antal Timer Vedkommende har været beskæftiget; for en Gruppe herhen hørende Personer, nemlig Rengøringskonerne, er det ganske simpelt umuligt at beregne det Timetal, i hvilket de har været beskæftigede i det forløbne Aar. Udvalget har derfor indskrænket sig til at stille et Ændringsforslag, ifølge hvilket de 180 Dage nedsættes til 90, men dertil er saa knyttet den særlige Bestemmelse, at disse 90 Dage ikke maa være fordelt over et længere Tidsrum end 6 Maaneder. Til Gengæld maa dette Tidsrum tages naar som helst i Perioden. Hvis altsaa den første af disse 90 Arbejdsdage f. Eks. falder den 15. Marts, maa den sidste falde den 14. September; indenfor denne Periode skal Arbejdsdagene ligge. Det ligger i Sagens Natur — jeg tilføjer det kun, for at der ikke skal komme nogen Misforstaaelse frem —, at hvis denne Periode er tilbagelagt to Gange, giver dette ikke Adgang til mere end eet Dyrtidstillæg i Henhold til denne Paragraf. Der har været nogen Betænkelighed ved denne Bestemmelse, idet man har ment, at det muligvis kunde medføre, at Dyrtidstillæget kom saa højt op, at det blev urimeligt i Forhold til, hvad der gives i private Erhverv. Denne Indvending tror jeg ikke er berettiget, thi man maa huske paa Bestemmelsen om de 35 pCt., og Følgen heraf vil sikkert blive, at man i intet Tilfælde kommer unormalt højt op. Selvfølgelig vil denne Ændring af § 10 ikke hjælpe de Folk, som i endnu kortere Tid har været beskæftigede i Statens Tjeneste, f. Eks. 70 eller 80 Dage, men de kan utvivlsomt ikke hjælpes paa anden Maade, end at man for deres Arbejde giver Dagens Pris. Det er vist ogsaa ofte Tilfældet og vil utvivlsomt mere og mere blive Tilfældet ved den Slags kortere Beskæftigelser.

Af de øvrige Ændringsforslag skal jeg kun nævne det, efter hvilket saadanne Tjenestemænd, som kun har været beskæftigede en kortere Tid af 1918 i Statens — for Lærernes Vedkommende Kommunens